

[Finansministeren.]

stilling, der her bliver rullet op. Det forslag, regeringen fremsatte, den del af forslaget, som jeg har ansvaret for, indeholdt fuld dækning over bidrag, og — det nævnte det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen også — det var efter krav herom fra venstre og de konservative, særlig fra venstre, at tanken om besparelser kom ind. Det ærede medlem hr. Lorentzen er vist helt enig med mig i, at en del af finansieringen skal ske over besparelser, men så må man spørge: Hvem har så taget initiativ til besparelser? Ja, man kan i hvert fald ikke behjælp mig, at jeg ikke har gjort det, og dog kommer man og vil lægge hele ansvaret for, om besparelser opnås, over på mig. Heroverfor vil jeg dog gøre opmærksom på, at ansvaret for, om der opnås tilstrækkelige besparelser, ligger hos det samlede folketing eller i hvert fald hos de fire partier, der deltager i forliget om folkepensionen. Og hvis det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen spørger mig, hvordan jeg ser på det, hvis tilstrækkelige besparelser ikke opnås, kan jeg svare, at jeg ser sådan på det, at så må den nødvendige finansiering tilvejebringes på anden måde, og i så henseende har jeg ikke noget imod at vende tilbage til vort oprindelige forslag.

Jeg skal dernæst sige et par ord om det, der er kaldt den konjunktursikrede aldersopsparing. Jeg må begynde med at omtale en udtalelse fra et venstreblad; jeg behøver ikke at nævne bladets navn, for der står noget tilsvarende i mange andre venstreblade. Bladet skriver, at venstre og de konservative har ligeledes krævet en konjunktursikret aldersopsparing som alternativ for dem, der hellere ønsker at sikre sig ad denne vej, og finansministeren har lovet at fremsætte forslag herom; det kan måske blive svært, men det må blive ministerens hovedpine.

Ja, det er da meget sødt, ikke? Her kommer venstre og de konservative som forudsætning for at gå med til folkepensionen og spørger, om vi ikke kan være med til en aldersopsparing, der bliver pristalsreguleret eller statsgaranteret, og jeg svarer ja, samt at jeg meget gerne vil prøve at udforme en sådan ordning. Men her må der da igen blive tale om et fælles ansvar for den ordning, vi når til. Jeg er villig til at

stille den arbejdskraft og den indsigt, jeg kan tilvejebringe, til rådighed for formålet. Jeg kan også oplyse, at jeg har bedt mine embedsmænd om at se på spørgsmålet, og vi har også påbegyndt forskellige forhandlinger med de forsikrings- og pengeinstitutter, som det drejer sig om i denne forbindelse.

Det første problem, der melder sig, er jo: Hvad er det, man har tænkt sig? Jeg kan egentlig ikke sige, at jeg her har fået så forfærdelig megen vejledning af forslagsstillerne. Såvidt jeg kan skønne, tænker man på to ting. Det ene, man tænker på, er, at de, der lægger op til alderdommen, skal have en sikkerhed for, at de, når de begynder at hæve pengene og skal bruge dem, får kronerne tilbage med samme værdi, som de havde, medens de opsparede dem. Men den anden tankegang, der går igennem diskussionen, er, at man i al almindelighed skal pristalsregulere opsparing her i landet for at stimulere opsparingen. Herom vil jeg sige, at den første tankegang kan vi måske komme i møde, måske også uden at påtage os garanti for altfor store beløb; men jeg må advare imod at tro, at vi kan lave en pristalsreguleret og statsgaranteret opsparing i al almindelighed; jeg tror heller ikke, det er nødvendigt.

Det ærede medlem hr. Poul Møller talte hårde ord om inflationens virkninger, og meget af det, det ærede medlem sagde, er jeg enig i; men det ærede medlem gik lidt for langt, idet han bl. a. mente, at inflationen hindrer kapitalkrævende investeringer. Det er nu slet ikke så sikkert. Nu kommer det naturligvis an på, hvad det ærede medlem tænker på ved ordet investeringer. Hvis det ærede medlem derved tænker på, at folk bygger en fabrik eller køber et hus o. s. v., er det vel sådan, at prisstigninger nærmest har en tendens til at stimulere anbringelsen af penge i den slags. Nej, jeg tror, vi skal holde os til det andet, at der er en gruppe af mennesker her i landet, der, når de skal lægge penge til side, på grund af deres stilling eller på grund af deres indsigt i den slags spørgsmål er henvist til at anbringe pengene i forsikringer eller i sparekasser eller banker, altså i pengeværdi; det er denne gruppe mennesker, vi skal tænke på, og hvis man kan være enig med mig i det,